

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

ROOMS **2014**

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

ROOMS **2014**
Contemporary Art Show

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

St George Lycabettus Hotel
Δεξαμενή, Κολωνάκι

13/2/2014 - 28/2/2014

ROOMS²⁰¹⁴

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Η ετήσια έκθεση σύγχρονη τέχνης **ROOMS** συμπληρώνει φέτος δεκατέσσερα χρόνια παρουσίας στα ελληνικά καλλιτεχνικά δρώμενα και συνεχίζει με συνέπεια την ιδιαίτερη προσέγγιση των σύγχρονων καλλιτεχνικών τάσεων, παρουσιάζοντας στο κοινό έργα νέων εικαστικών που διακρίνονται για την καινοτομία και τη δημιουργική τους αιχμή. Βασική επιδίωξη της φετινής διοργάνωσης είναι η συμπίεση με την τρέχουσα πραγματικότητα και ο σχολιασμός - είτε με τρόπο υπαινικτικό είτε με αμεσότητα - του επίκαιρου, όπως αυτό διαμορφώνεται υπο το πρίσμα της ιστορικής συνέχειας.

Η διοργάνωση **ROOMS** σε όλη την πορεία της από το 1999 μέχρι σήμερα, έχει αποτελέσει ένα ξεχωριστό πεδίο έρευνας και στοχασμού, όπου η δημιουργική πρακτική βρίσκει έδαφος να αναπτυχθεί από κοινού με την κριτική και το δημόσιο λόγο. Με αποτέλεσμα, κάθε χρόνο ένα ευρύ και ετερόκλητο κοινό ανθρώπων που αναζητά την επαφή με την πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία, να προσεγγίζει τη σύγχρονη τέχνη και να έρχεται σε διάλογο με τους συντελεστές της έκθεσης των **ROOMS**.

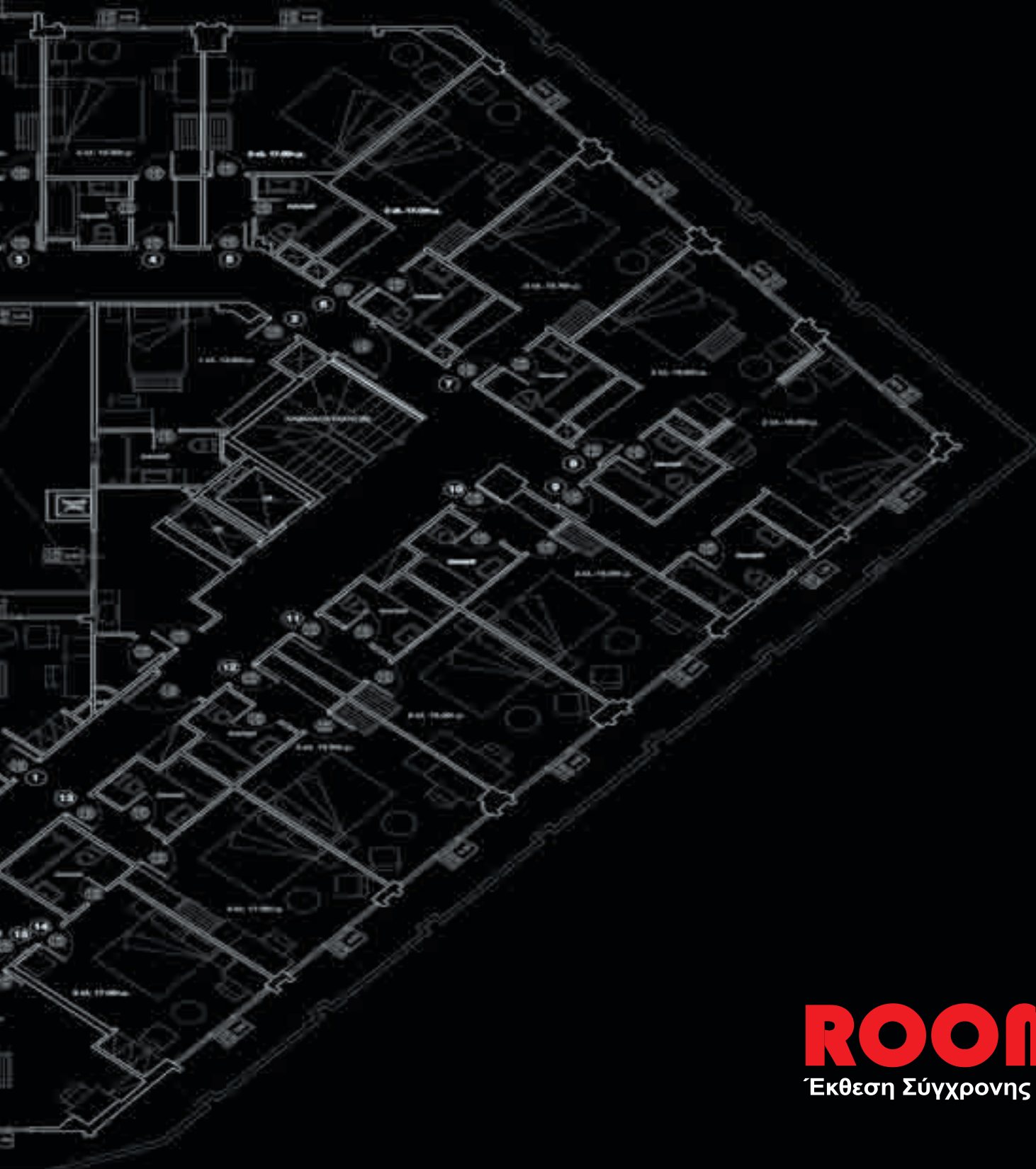
Η πολύτιμη συνδρομή των επιμελητών, τόσο των ανερχόμενων όσο και των καταξιωμένων, ενισχύει την πολυφωνία και τα πειραματικά στοιχεία της έκθεσης, καθώς συμβάλλει στην ανάδειξη των πιο σύγχρονων και προοδευτικών τάσεων της σκέψης στον χώρο της τέχνης. Κατ' αυτόν τον τρόπο αναδεικνύεται η πολλαπλότητα των εκφραστικών μέσων, η διαναφορικότητα, οι ετερότητες, η πολυπλοκότητα της καλλιτεχνικής επινόησης, οι μορφοπλαστικές ιδιομορφίες της καλλιτεχνικής δημιουργίας, όπως αυτή διαμορφώνεται - ενίοτε με τρόπους αναπάντεχους και ανορθόδοξους - ανταποκρινόμενη στις κρίσιμες προκλήσεις του παρόντος στην Ελλάδα.

Το κτίριο του ξενοδοχείου ως σημείο διεξαγωγής των **ROOMS** λειτουργεί πολυσήμαντα. Το ξενοδοχείο, χώρος ο οποίος βρίσκεται στο μεταίχμιο μεταξύ της ιδιωτικής και της δημόσιας σφαίρας, είναι ένα σύστημα με ιστορική δομή και διευρυμένο κοινωνικό ρόλο. Επιτελεί διαφορετικές λειτουργίες ως χώρος επίσκεψης, συνάντησης, μετάβασης, περισυλλογής, ενώ στην περίπτωση της έκθεσης **ROOMS** προστίθεται μία ακόμα: η "αντισυμβατική" χρήση μέσω της συνύπαρξης με εικαστικά έργα, με αυτόν τον τρόπο ο "τυπικός" ρόλος του ξενοδοχείου διευρύνεται και οι εγκαταστάσεις του μεταμορφώνονται παροδικά σε βήμα των καλλιτεχνών.

Η έκθεση **ROOMS2014** εκτείνεται σε έναν όροφο του πάντοτε φιλόξενου και φιλότεχνου, ξενοδοχείου St George Lycabettus, όπου κάθε εικαστικός ή καλλιτεχνική ομάδα παρουσιάζεται σε ένα δωμάτιο και το περιβάλλον του δωματίου μετατρέπεται σε ένα προσωπικό χώρο έκφρασης του καλλιτέχνη. Είκοσι επιμελητές εκθέσεων, ιστορικοί και θεωρητικοί της τέχνης, επιλέγουν από έναν πρωτοεμφανιζόμενο καλλιτέχνη ή ομάδα καλλιτεχνών και τους παρουσιάζουν σε αντίστοιχα δωμάτια. Συμμετέχουν συνολικά είκοσι πέντε καλλιτέχνες με εικαστικές εγκαταστάσεις, ζωγραφικά έργα, γλυπτά, design, performances, projects, κλπ.

Στο πλαίσιο της ιδιαιτερότητας της δομής των **ROOMS** και της εκ νέου ανάγνωσης του έργου τέχνης στο φόντο του υπό διαρκή διαμόρφωση κοινωνικού πλαισίου, τονίζεται αφενός η συμμετοχή όσων "συν-ενέχονται" στη διαδικασία εξέλιξης της σύγχρονης πολιτιστικής παραγωγής και αφετέρου ο βαθμός εξάρτησης, επιρροής και αλληλεπίδρασης - καλλιτεχνικής και κοινωνικής - μεταξύ των συντελεστών. Αυτό το πλαίσιο συνέβαλε ώστε να μπορούμε φέτος, για μία ακόμη χρονιά, να παρουσιάζουμε την ιστορική αυτή έκθεση και να δηλώνουμε ότι το φαινόμενο της τέχνης είναι παρόν και συνιστά μείζων συλλογικό διακύβευμα.

Με αυτή τη βεβαιότητα, αλλά και έχοντας συνείδηση ότι η αλλαγή αναπόφευκτα επιτάσσει και την πρωτοβουλία όσων εμπλέκονται στην καλλιτεχνική δραστηριότητα, πορευόμαστε με διάθεση και όραμα συγκεντρωμένοι υπό την κοινή προσδοκία και την περιέργεια για το επερχόμενο, το οποίο εμείς οι ίδιοι διαμορφώνουμε μέσα από συνέργειες και δημιουργικές συνεισφορές.

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Μαργαρίτα Αθανασίου

Κατά τη διάρκεια παραμονής της στην Αμερική, σε μια περίοδο απομόνωσης και περιουλολής, δημιούργησε ψηφιακά κολάζ μεγάλων διαστάσεων που αποτελούνται από φωτογραφίες, κείμενα ποιητικής πρόζας και γραφιστικά σχέδια. Στο ROOMS2014 παρουσιάζει το τελευταίο από αυτή την σειρά έργων με τίτλο "A SHE-BEAR LICKING HER CUBS". Τον τίτλο του έργου δανείστηκε από έναν σχολιαστή του Ρωμαίου ποιητή Βεργίλιου, ο οποίος αναφέρεται στην διαδικασία επιμέλειας ποιημάτων σαν μια αρκούδα που φροντίζει τα μικρά της – με συνέπεια, στοργικότητα και προπάντων, προσοχή στην λεπτομέρεια.

Στο τρίμετρο χαρτί ξεδιπλώνονται φωτογραφίες και γραφιστικές αναπαραστάσεις της ίδιας, φιλικών και συγγενικών της προσώπων και αντικειμένων που βρήκε στην περιπλάνησή της. Η δημιουργική της διαδικασία συνδέεται άρρηκτα με τη συνεχή γεωγραφική της μετακίνηση και την νομαδική και κοινόβια ζωή. Ταυτόχρονα, το έργο της αποσκοπεί στον καυστικό σχολιασμό της σύγχρονης μανίας καταγραφής της ταξιδιωτικής εμπειρίας. Σαν σύγχρονος πολιτιστικός "τουρίστας" επελέξε να συλλάβει με τον φωτογραφικό της φακό «κομμάτια», από την εκάστοτε γεωγραφική περιοχή που επισκέφθηκε και της παρουσίασαν πολιτιστικό ενδιαφέρον.

Αποθανάτισε μουσειακά αντικείμενα που βρίσκονταν τοποθετημένα στον ίδιο γεωγραφικό τόπο που έτυχε να βρίσκεται και η καλλιτέχνης, αντικείμενα που λόγω αποικιοκρατικής πολιτιστικής πολιτικής, έχουν, κατα το πλήστον, μετακινηθεί από τον αρχικό τους τόπο, όπως και η ίδια, άλλωστε. Αντικείμενα χρηστικής σημασίας που την περιέκλυαν στην καθημερινότητα της και σύγχρονα προϊόντα του διεθνούς καπιταλισμού, τα οποία ταξίδεψαν από τον τόπο παραγωγής τους για να την συναντήσουν τυχαία. Η λέξη «συνάντηση» χρησιμοποιείται για να περιγράψει τη συνεύρεση του καλλιτέχνη με τα αντικείμενα στον πραγματικό τους χωροχρόνο. Το εικαστικό αποτέλεσμα επιτυγχάνεται μέσω της αναδιοργάνωσης και προσάρμογης των εικόνων στον ηλεκτρονικό καμβά, πράττοντας, έτσι, μια πράξη «κλοπής» ή ίσως απελευθέρωσης αυτών από την φυσική τους υπόσταση.

Η τεχνική του κολάζ συνδέεται με μια διαδικασία αναπαραγωγής όπου επικρατεί η επανατοποθέτηση εικόνων και κειμένων σε ένα άλλο πλαίσιο. Παράλληλα, η χρήση των εικόνων στα κολάζ αντιγράφει τη σύγχρονη τάση υπερκατανάλωσης και υποτίμησης της εικόνας στο διαδίκτυο. Στο συγκεκριμένο έργο, η καλλιτέχνης ασπάζεται την τεχνική αυτή και επιδιώκει την δημοκρατική εξίσωση όλων των αντικειμένων, υπογραμμίζοντας έτσι την σημαντικότητά τους. Κατά αυτόν τον τρόπο ένας χαλαζίας, ένα πλαστικό πιάτο, η μητέρα της και ένα ρωμαϊκό αγαλματίδιο υπερβαίνουν την υλική τους υπόσταση στη συνάντηση στον φαντασιακό χώρο του έργου, σε απόλυτη «ισότητα» και συμβάλουν στην δημιουργία κάτι καινούριου. Η Μαργαρίτα τα ανάγει σε συμβολικές παραστάσεις που κάνουν εικαστικές αναφορές στη Βουδιστική και Ινδουιστική εικονογραφία.

Το κείμενο που υπάρχει πάνω στο έργο περιγράφει μια φαντασιακή συνεύρεση με ένα περίεργο όν. Οι λέξεις αποσκοπούν την ένταξη του περιεχομένου στη σφαίρα του αιθέριου, σε ένα ονειρικό χώρο με αυτοβιογραφικά χαρακτηριστικά και ασύνδετους συνειρμούς. Η γλώσσα περιγραφής επιτυγχάνει την συναισθηματική αφύπνιση. Παρόμοια λειτουργεί και στο καλλιτεχνικό βιβλίο «NOUNS», το οποίο είναι εικονογραφημένο και γραμμένο από την ίδια. Στο βιβλίο χρησιμοποιεί ποιητική πρόζα για να μιλήσει για την σημασία 33 ουσιαστικών, τα οποία μεταδίδουν την ουσία των προτάσεων και σε ευρύτερο φάσμα, την ουσία των πραγμάτων. Δίνει στα ουσιαστικά που επέλεξε σχήματα, τα πλαισιώνει με ιστορίες και χιουμοριστικά παραδείγματα, τα οποία, προκύπτουν κυρίως, από το παράδοξο στη χρήση της γλώσσας. Η Μαργαρίτα, κατά τη διάρκεια της έκθεσης, πραγματοποιεί αναγνώσεις/περφόρμανς βασισμένες στο βιβλίο της.

Γιώργος Αλεξανδρίδης

Το Δωμάτιο του Ξενοδοχείου είναι προστατευόμενος χώρος, τόπος που προσφέρει καταφύγιο και εγγυάται ασφάλεια. Αλλά έχει και κάτι άβολο στην ξενικότητά του, το ανοίκειο στοιχείο που εντείνεται από το ίχνος της παρουσίας που έχει καταγραφεί εντός του. Ο Αλεξανδρίδης τοποθετεί στο δωμάτιο του Lycabettus μια γλυπτική που στον κεντρικό της άξονα έχει το ζήτημα της προστασίας, της περιφρούρησης και αναπόφευκτα του φόβου.

Με εκφραστική οικονομία, λιτή χρωματική κλίμακα, “γυμνό” υλικό και αδρές γραμμές τα γλυπτά του υποβάλλουν μια παράδοξη, σχεδόν επίφοβη κατάσταση: τοίχοι προστασίας, φράκτες, σκυλιά-φύλακες, bodybuilders, κεφάλια από crash-tests, στρατώνες και καταφύγια συνθέτουν μια ανησυχνητική θεματική με άξονες την προστασία και το φόβο, τη δύναμη και την τρωτότητα στο σκληρό εννοιολογικό παιχνίδι που δοκιμάζει η πλαστική του σήμερα με τις κοινωνικές/μαζικές μορφές και τις αισθητικές/ψυχολογικές εγγραφές τους.

Στο δωμάτιο ενσωματώνει επιλεκτικά κάποια από τα παραπάνω έργα: το μυώδες, έντονα φορμαλιστικό σκυλι-φύλακα, τον τοίχο από γυμνά, εγκιβωτισμένα σώματα που θυμίζει αζτέκικο λατρευτικό ανάθημα, το μαρμάρινο sex safe monument, αρχαιτυπικό να ανακαλεί προσωπείο μέδουσας. Τα γλυπτά, σαν ζωντανά αρχιτεκτονικά φετίχ, μεταφέρουν δυσφορία, σεξουαλικότητα, προφύλαξη και υποδόρια αγωνία.

Με κλασικά υλικά κυρίως, μάρμαρο και πηλό, ζωηρά γυαλισμένο σε ορισμένα έργα, ο Γιώργος Αλεξανδρίδης δείχνει μια γλυπτική που έχει ένταση, καθαρή φόρμα, μεταβλητές διαστάσεις και περίγραμμα που επιτρέπουν το “free play” στον χώρο, σειριακή επανάληψη και σαφήνεια στην διατύπωση.

Γιώτα Κωνσταντάτου

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Παναγιώτης Βορριάς, Πάνος Κομπής

Οι δύο νέοι καλλιτέχνες, φίλοι, συμφοιτητές και συνεργάτες, γεννημένοι, το 1982 ο Πάνος Κομπής και το 1983 ο Παναγιώτης Βορριάς, αποφοίτησαν από την ΑΣΚΤ, το 2007, ο πρώτος από το εργαστήριο της Παπασπύρου και στη συνέχεια του Σπηλιόπουλου και ο δεύτερος από το εργαστήριο του Μπότσογλου. Το 2011-2012 ολοκλήρωσαν το μεταπτυχιακό τους δίπλωμα στην ΑΣΚΤ.

Ο Βορριάς δημιουργεί μία εγκατάσταση, με λαμαρίνα και λάμπες φθορίου, με τίτλο "Sleep", σαν ένα κουτί, μία κατασκευή από την οποία ξεπηδά άπλετο φως, μία εύληπτη παραπομπή στον ύπνο, το θάνατο, την ανάσταση. Η γεωμετρική κατασκευή από λαμαρίνα, διαστάσεων 120X80X20 εκ., με τριγωνική, κωνική κατάληξη, φέρει στο άνω μέρος επιμήκη σχισμή, απ' όπου ξεπετάγεται μπλε φως από λάμπες νεον, φως που διαχέεται στο χώρο μέχρι το ταβάνι, διαφεύγοντας από τον «εγκλεισμό», μεταλλάσσοντας όλο τον περιβάλλοντα χώρο. Η τεράστια διάχυση του φωτός στο χώρο σε σχέση με την μικρή εστία, προσδίδει συμβολικές διαστάσεις. Για πρώτη φορά, ο Παναγιώτης επεχείρησε να βγει από το αντικείμενο, διοχετεύοντας το φως στο θεατή, παίζοντας με έννοιες, όπως το περικλειστο και το ανοιχτό, ή τον θάνατο και τον «θάνατο» εν ζωή, τον ύπνο. Τέχνη και τεχνολογία, ύλη και νεον, γεωμετρικότητα και μινιμαλισμός, ενσωμάτωση χώρου και θεατή στο έργο, είναι κάποιες από τις επιτυχείς συζεύξεις που ενισχύουν τις εκφραστικές δυνατότητες του συνόλου. Το έργο αν και μικρών διαστάσεων καταφέρνει να ενεργοποιήσει το χώρο, να ξαφνιάσει το θεατή και να του δημιουργήσει έντονα συναισθήματα. «Με το νεον ενεργοποιούνται τόσο η μνήμη όσο και η προσδοκία» έλεγε ο Σ. Αντωνάκος, ο οποίος αποτελεί ένα πρότυπο για το συγκεκριμένο έργο.

Ο Κομπής παρουσιάζει σε βίντεο την καταγραφή μιας προσωπικής του περφόρμανς, με τίτλο «Κατασκευή εαυτού». Σε μία λήψη από ψηλά, ο θεατής παρακολουθεί μία αένα, ρυθμική, επαναλαμβανόμενη κίνηση επάλειψης του σώματός του από ασβεστόλιθο. Ο θεατής βλέπει μετωπικά, ένα τμήμα της πλάτης και του σβέρκου, καθώς και το αριστερό χέρι του καλλιτέχνη, που επανέρχεται για την επανατοποθέτηση του παρόλιθου, του γνωστού κονιάματος του χτισίματος των σπιτιών. Και για τον Κομπή, το συγκεκριμένο έργο, που δημιούργησε, εν κρυπτό, την περίοδο του μεταπτυχιακού του, αποτελεί την πρώτη προσωπική του περφόρμανς. Η επίδραση, το εννοιολογικό, φιλοσοφικό πλαίσιο προέρχεται από μία ρήση του Maurice Blanchot, "habiter sans habitude", για μια «κατοίκηση χωρίς συνήθεια», για μια προτροπή ζωής σε εγγύηση με βλέμμα μη παθητικό, και διάθεση ενεργητική. Η λήψη από ψηλά παραπέμπει σε μία θέαση υπεροπτική, αφ' υψηλού, ενώ η κίνηση σε ένα ντρεσάρισμα συμπεριφοράς, σαν μια μηχανή που δημιουργείται σε συγκεκριμένο πλαίσιο, που προετοιμάζεται με αυστηρότητα και πειθαρχία, ενώ αποκτά συμπεριφορές υποταγής, μέσα από μία κατάσταση εξαναγκασμού, σαν μία μορφή σωματοποιημένης εξουσίας που έχει οχυρωθεί στο άτομο. Η διαδικασία της αένας, μάταιης, επάλειψης παραπέμπει στην μετάβαση, στην μετατροπή σε κάτι άλλο από τον εαυτό, με την μορφή της επικάλυψης. Πρόκειται για μια καθαρή, εύληπτη επιβολή εξαναγκασμού, με αναγωγή σε μία «κατασκευή άλλου εαυτού». Μία κοινωνική δήλωση, λιτή και απλή, όπου η μεγέθυνση των επαναλαμβανόμενων στιγμών αποκτά κυρίαρχη σημασία. Οι επιδράσεις του Πάνου, επίσης εύληπτες, προέρχονται από τη Ambramovitch, αλλά και από διάφορα τελετουργικά ιθαγενών προς λύτρωση ή προστασία.

Αυστηρό, γεωμετρικό, δωρικό το έργο του Βορριά, αναπαράγει το περιβάλλον του ανθρώπου, πιο υπαρξιακό, πιο άμεσα σχετικό με το σώμα και την ψυχή του, το έργο του Κομπή, ωστόσο και τα δύο παραπέμπουν, με αναγωγές σε θεμελιώδη θέματα, στα ψυχολογικά όρια και τις υπαρξιακές ανησυχίες του ανθρώπου.

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Alberto Bourdeth

I DON'T KNOW YOU ANY MORE

Βασική ιδέα που διατρέχει τα έργα είναι η αποξένωση. Τα έργα, μια σειρά από ασπρόμαυρα σχέδια σε λευκό χαρτί, είναι το εικαστικό αποτέλεσμα των προβληματισμών του καλλιτέχνη πάνω στην σύγχρονη κοινωνία, των σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων, την ταχύτητα με την οποία εναλλάσσονται άνθρωποι, συναισθήματα, εμπειρίες.

Ο τρόπος με τον οποίο αλλάζουμε ή προσαρμοζόμαστε στον εκάστοτε περίγυρό μας, αποτελεί επίσης κύριο αντικείμενο ενδιαφέροντος για τον καλλιτέχνη. Αυτό που θέλει να προκαλέσει στον επισκέπτη της έκθεσης είναι μια ανάκληση. Ανάκληση των ονείρων, των σκέψεων και των συναισθημάτων που μπορεί να τον διέτρεχαν κάποια δεδομένη στιγμή και να αναλογιστεί τι τον έχει επηρεάσει στη ζωή του με τρόπο τέτοιο, ώστε να βρεθεί στο σημείο στο οποίο βρίσκεται τώρα.

Οι εξωτερικοί παράγοντες είναι τόσο πολλοί, που, πολλές φορές, αποπροσανατολιζόμαστε και χάνουμε τους αρχικούς μας στόχους, ξεχνώντας σταδιακά ποιό είμαστε και πού πάμε. Κάθε φορά, στην επαφή μας με ένα καινούργιο άνθρωπο, υιοθετούμε ένα «προσωπείο». Το προσωπείο αυτό όμως δεν είναι τόσο παροδικό όσο μοιάζει. Ούτε έχει χροιά αρνητική ή θετική. Το προσωπείο είναι τόσο αντικειμενικό και υπαρκτό, όπως και η ουσία του εγώ μας. Το είναι και το φαίνεσθαι δεν έχουν μεγάλη απόσταση.

Οι άνθρωποι με τους οποίους ερχόμαστε σε επαφή σε μια συγκεκριμένη στιγμή μας γνωρίζουν με το προσωπείο αυτό. Μας θυμούνται με αυτό. Εμείς οι ίδιοι προβάλλουμε πάντα εκείνον τον εαυτό, που μας υπαγορεύει το υποσυνείδητό μας κάθε δεδομένη στιγμή. Έτσι διαβαίνουμε την ζωή προσαρμόζοντας τον εαυτό μας στις περιστάσεις και τους ανθρώπους, που γνωρίζουμε στην πορεία προς ό,τι μας περιμένει. Γινόμαστε το προσωπείο μας.

Το να πατήσουμε «παύση» και να σκεφτούμε που βρισκόμαστε, πως φτάσαμε εδώ, τι αισθανόμαστε, τι θέλουμε, μα ακόμα και τι έχουμε χάσει στην πορεία μας ως εδώ, είναι ένας απολογισμός που θέλει ο καλλιτέχνης να προκαλέσει στον θεατή.

Ουρανία Πανούτσου

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Θανάσης Γιωτάκης

«ΣΤΑΓΟΝΕΣ»

Τι συμβαίνει όταν μια μικροσκοπική σταγόνα αγγίζει μία φαινομενικά ατάραχη υγρή επιφάνεια? Ποιο το εκτόπισμα της σταγόνας και ποιο το αντίκτυπο αυτής της ένωσης? Για μια στιγμή, αν «παγώσουμε» αυτή την αέναη χορογραφική κίνηση της φύσης, ο χρόνος σταματά κι όλα φαντάζουν διαφορετικά. .. Ο Θανάσης Γιωτάκης, γεμίζει τον ενδιάμεσο χώρο μεταξύ των ορίων του δωματίου και του θεατή με λευκές σταγόνες που αιωρούνται και μια επιφάνεια λευκού υγρού η οποία ξεχύνεται από τις γωνίες του δωματίου, αμβλύνοντάς τις, η οποία δίνει την εντύπωση πως τείνει να καλύψει ολόκληρο το δωμάτιο, ομογενοποιώντας στο πέρασμά της ο,τιδήποτε έμψυχο ή άψυχο.

Σύμφωνα με τον J.E. Cirlot, το υγρό στοιχείο- σύμβολο του ασυνειδήτου αλλά και της απρόσωπης, ενστικτώδους και αβυθομέτρησης γνώσης-αποτελεί μεταβατικό παράγοντα μεταξύ στέρεου και αερίου, σχηματισμένου και ασχημάτιστου, δημιουργίας και καταστροφής. Συνοπτικά, σ' αυτό εμπεριέχεται ο συμβολισμός της επιστροφής στην προ του σχήματος μορφή, με τη διπλή έννοια της διάλυσης αλλά και της αναγέννησης και της αναζωογόνησης, υποδηλώνει δηλαδή το *fons et origo* όλων των δυνατοτήτων που προπορεύονται κάθε δημιουργίας ή σχήματος. Το υγρό στοιχείο και κυρίως το νερό, φορτωμένο με διαλυτική και ρέουσα ιδιότητα, άρρηκτα συνδεδεμένο με την αφετηρία της ύπαρξής μας αλλά και με το άγνωστο, προκαλεί την επιθυμία να γίνεις ένα με αυτό και παράλληλα το φόβο της ίδιας αυτής ένωσης, εφόσον αποτελεί το διαμεσολαβητή μεταξύ επιφανειακού και αβυσσαλέου. Κατ' αυτό τον τρόπο, το παχύρευστο υγρό που κατακλύζει το δωμάτιο περιμετρικά του επισκέπτη, είναι πιθανό να δημιουργήσει αμφιθυμικά συναισθήματα, εφόσον μας θέτει ενώπιον της πρόκλησης του να παραδοθούμε στη ρευστότητα αυτή, που καταλύει όλες τις μορφές και οδηγεί στη δημιουργία νέων κοσμικών προτύπων, θέτοντας όμως την «στέρεη» υπόστασή μας σε κίνδυνο. Ωστόσο, για το εν λόγω υγρό, ο καλλιτέχνης επιλέγει το λευκό χρώμα, δημιουργώντας έτσι, περαιτέρω συσχετισμούς και συμβολισμούς. Το λευκό, σύμβολο της ολότητας αλλά και της σύνθεσης του διαφορετικού και του αποσπασματικού, υποδηλώνει ασυνείδητα μία ουράνια κατάσταση, καθώς επίσης και την επιθυμία προσέγγισης αυτής της ανώτερης κατάστασης, υποδηλώνοντας παράλληλα, έννοιες όπως η εξιδανίκευση, η γαλήνη, η αγνότητα, η καθαρότητα...το ίδιο όμως χρώμα μπορεί δυναμικά να προκαλέσει συναισθήματα φόβου ή δυσφορίας γιατί κάνει αισθητές τις απουσίες, δημιουργώντας μία αίσθηση κενού, που αν δεν είσαι σε θέση να το διαχειριστείς, μπορεί και να σε καταπιεί. Έτσι, το λευκό σε συνδυασμό με το υγρό στοιχείο και την απουσία ορισμένων από τις ακμές του δωματίου - μέσω της ρευστοποίησής τους - , οδηγεί στη δημιουργία ενός περιβάλλοντος υπό διακύβευση, όπου η όποια πρότερη γνώση ή λογική σκέψη, δε προσφέρει καμία δικλείδα ασφαλείας στην προκειμένη περίπτωση.

Ο Θανάσης Γιωτάκης καταφέρνει να δημιουργήσει ένα περιβάλλον ρευστό και σε αναταραχή, με τον πιο οξύμωρο τρόπο, μέσω της στατικότητας ενός γύψινου γλυπτού. Το εν λόγω έργο, -ανοιχτό σε ερμηνείες, ασυνείδητα όμως φορτισμένο με πανάρχαιους και πανανθρώπινους συμβολισμούς- παίζει με την αντίληψή μας και προκαλεί τις αισθήσεις μας, βοηθώντας μας να εντοπίσουμε το σημείο τομής, μεταξύ παρατήρησης και βίωσης των πραγμάτων. Επιπλέον, μας θέτει αναπόδραστα, ενώπιον ερωτημάτων, περί του τι γίνεται όταν τα προκαθορισμένα όρια και πλαίσια μεταβάλλονται και πόσο βέβαια είναι τα όσα γνωρίζουμε για ό,τι μας περιβάλλει; Υπάρχει τελικά κάποια έννοια Ολότητας σε αυτό που ονομάζουμε ζωή, ή απλώς υπάρχουμε ως επιμέρους μονάδες, δίχως συσχετισμούς και συνδέσεις;... μία σταγόνα, ένα δωμάτιο, ένας άνθρωπος...

Μακριά από κάθε ουσιοκρατική προσέγγιση που μας κρατά ατάραχους - ίσως και σε λήθαργο- πιθανώς θα πρέπει ν' αφεθούμε στη ρευστή φύση της ίδιας μας της αφετηρίας, κατανοώντας ότι, όπως τα πράγματα έχουν πολλές μορφές ύλης, διαφορετικές υφές και οπτικές, κατ' αυτό τον τρόπο, δε κρύβουν μία απόλυτη αλήθεια, αλλά πολλές.

Έφη Γούση

ETERNAL-OPTIMIST.COM presents a Fashion Film, Work in progress by Efi Gousi

«... the physical body when dresses reflects the 'social body' or surrounding societal system». Turner, 1991

Η κοινωνία εκρήγνυται. Οι κώδικες επικοινωνίας ανατρέπονται. Η αυτοαναφορική εικόνα, που μέχρι τώρα επιμελώς ανασκευάζαμε προκειμένου να συντονίσουμε εαυτόν με τους λοιπούς της εκάστοτε κοινωνικής σέκτας, παύει να αποτελεί δίαυλο επικοινωνίας και γίνεται αιτία απομόνωσης. Καθώς ένα δυσσερμηνευτο ταξικό χάος λαμβάνει θέση, η πολυτέλεια γίνεται taboo, οι αισθητικοί κώδικες μιας συντελεσμένης κοινωνικής ιεραρχίας γίνονται κόκκινο πανί και ενεργοποιούν εκδηκτικές δυνάμεις. Δεν προκαλεί το γυμνό. Η αντισυμβατική, χρυσοποίκιλτη, ενίοτε, περιβολή ενοχλεί και προκαλεί.

Μια γυναίκα φοράει την μάσκα της αλεπούς. Το μυθικό πλάσμα θρέφεται αρπάζοντας σημεία πολυτέλειας. Ανιχνεύει τα θύματά της, φθονεί την αφθονία που περιβάλλει τις μορφές τους, δολοπλοκεί, παραισθησιακά επιβάλλει το εκδηκτικό της παιχνίδι και παρασύρει τα θύματά της σε μια αναίσχυνη τρέλα. Η χαμένη του αγώνα μένει έκθετη, γυμνή καθώς η αλλαζονική της εικόνα διασύρεται και η γυναίκα-αλεπού 'ενδύεται' τη ψυχή της - τη φιλαρέσκεια, την φιλαυτεία, το ναρκισσισμό ενός κοινωνικού status. Επιτίθεται ως τιμωρός ή μήπως διεκδικεί χαμένες μνήμες και κομμάτια του εαυτού της πίσω;

Μια διασπασμένη, εκθρική κοινωνία μεταφράζει την υψηλή δημιουργία σε υπεροψία, αδυνατεί να συντονιστεί, ασφυκτού, αντεπιτίθεται και αυτομολεεί κλέβοντας τα λάβαρα της περηφάνεια τους: την ονειρικά πλεγμένη και αφεγάδιαστη εικόνα της κοινωνικής τους περσόνας.

Ποιός θα είναι το επόμενο θύμα;

"My greatest power is that of illusion. If I wished, I could make a human, discontented and troubled by the meaning of life, see or perform almost anything. Their smell, taste, even touch are wrapped in my glamour. And most cannot tell when they are being enchanted by the illusions of a kitsune, often because I, as a playful and misleading trickster, manifest something the person desires to see and so does not wish to disbelieve in it. I am a notorious hedonist, I dare to admit, and pleasures of the flesh indulge me: high fashion, delicious foods, pleasant incenses, making love, shape shifting. **So... darling, let the masquerade begin!**"

INSTALLATION - VIDEO PROJECTION & PERFORMANCE – ROOMS 2014

A FILM by: Efi Gousi

Cast: Elena Mavridou, Kalliopi Simou, Katerina Misichroni, and Yiannis Koukourakis

Original Soundtrack & Sound Design: Sofia Koubli, Shot by: Eirini Steirou, Camera Assistant: Adam Alexopoulos, Fashion video Edit: Dimitris Kollias, Styling: Elena Papastavrou, Fashion Brands: DIOR, ATELIER LOUKIA, MI-RO, Make Up + Hair: Sophia Sari-giannidou, Mask Maker: Martha Foka, PERFORMANCE by Efi Gousi, Elena Mavridou, Kalliopi Simou

Interior Design – Rooms 2014: Plus Minus Architecture Interiors Graphics

PRODUCTION: Christina Kalli & Minas Minatsis | www.eternal-optimist.com

CURATING for ROOMS 2014 by Christina Kalli | www.eternal-optimist.com

REFERENCES

Bourdieu, Pierre. Distinction: A Social Critique of the Judgement of Taste. Cambridge: Harvard UP, n.d. Print. Kaiser, Susan B. The Social Psychology of Clothing: Symbolic Appearances in Context. New York: Macmillan Publishing Company, 1990 Turner, Bryan. 1984. The Body and Social Theory. Thousand Oaks, CA: Sage.

Χριστίνα Κάλλη

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Γιάννης Καπέλλος

Ο Γιάννης Καπέλλος είχε γεμίσει, στην παρουσίαση του πτυχίου του, μια αίθουσα με ελέφαντες (μεταλλικούς και χάρτινους), σχεδόν σε φυσικό μέγεθος. Ένας από αυτούς, που βρέθηκε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου προκαλεί –όπως είναι φυσικό– πολλά ερωτήματα. Τα σημαντικότερα ίσως να είναι εκείνα που σχετίζονται με την κατάληψη του χώρου από κάτι ξένο, ανοίκειο, που κάνει το δωμάτιο να ασφυκτιά με την παρουσία του, γιατί συνηθίσαμε να βλέπουμε σε εσωτερικούς χώρους ελεφαντάκια και όχι ελέφαντες. Βέβαια δεν είναι ασυνήθιστο να θέτει η σύγχρονη τέχνη ζητήματα που θίγουν το πρόβλημα της εξοικείωσης με το ασύμβατο, το θηριώδες ή το αταίριαστο. Αλλά ούτε και η καθημερινότητα ή η επιστήμη έχει μείνει μακριά από παρόμοιες καταστάσεις.

Όμως υπάρχει, ανάμεσα στις άλλες αναγνώσεις της πρόθεσης του Γιάννη Καπέλλου, η εκδοχή να μη «δει» ο θεατής την παρουσία του ελέφαντα ως απεικόνιση ή καταγραφή, αλλά ως ανασύσταση.

Ως ανασύσταση ομοιώματος του ορισμού του μεγαλειώδους στο ζωικό βασίλειο, της μνήμης, της επιβλητικότητας, της ζωής που χάνεται. Η παρουσία λοιπόν, ενός ομοιώματος σε χώρους ασύμβατους με τη φύση του, προκαλεί έκτος από τη διαταραχή των χωρικών σχέσεων του παρατηρητή, συνειρμούς με άλλες ανάλογες καταστάσεις που πρότεινε τόσο η τέχνη όσο και η λογοτεχνία. Συνειρμούς που δεν συνταιριάζουν μάλλον με τις διατυπώσεις καλλιτεχνών της τελευταίας εικοσαετίας, για παράδειγμα, τίγρεις και ύαινες του Cai Quo Qiang, του Ai Weiwei, ή το άλογο στον τοίχο του M. Catelan κ.α. που στις περιπτώσεις αυτές κυριαρχεί η ρεαλιστική παράθεση είτε του αντικειμένου είτε πλήθους όμοιων αντικειμένων.

Στην περίπτωση του έργου του Γιάννη Καπέλλου, η ανασύσταση του ζώου μοιάζει περισσότερο παράλογη παρά απεικονιστική. Όσο παράλογη ήταν η μεταμόρφωση του Σάμσα (Φ. Κάφκα, Η Μεταμόρφωση) σε έντομο, όσο παράλογη ήταν η μεταμόρφωση των ανθρώπων σε ρινόκερους (Ιονέσκο, Ο Ρινόκερος) άλλο τόσο παράλογος δείχνει ο ελέφαντας του καλλιτέχνη, αποσπασμένος από το κοπάδι της πτυχιακής του εργασίας στην Α.Σ.Κ.Τ., στο δωμάτιο ενός πολυτελούς ξενοδοχείου των Αθηνών.

Χάρης Σαββόπουλος

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Μαρία Καραχρήστου

ANTI-KEIMENA

‘Η πόλη δεν πρέπει να συγχέεται με τις λέξεις που την περιγράφουν. Κι όμως, ανάμεσά τους υπάρχει κάποια σχέση’

‘Ιταλο Καλβίνο, Οι άορατες πόλεις

Η εννοιολογική μελέτη ANTI-KEIMENA, της Μαρίας Καραχρήστου εξ-ελίσσεται ανάμεσα στην οντολογία του ανύπαρκτου και την κοινωνιολογία του απαραίτητου. Εστιάζοντας στην κριτική και στη μελέτη του βλέμματος στο χώρο, στα έργα της, συνθέτει χωρικές εγκαταστάσεις με ετερόκλητα υλικά όπως πίνακες, φωτογραφίες και γενικότερα αντικείμενα από το προσωπικό της αρχείο αφήνοντας τον χώρο να αφηγηθεί την δική του ιστορία. Συνθέσεις καθημερινών χρηστικών αντικειμένων γίνονται βακτήρια και πολεοδομίες μέσα από τον φωτογραφικό φακό ορίζοντας μια τελική, βιωματική micro-macro αφήγηση. Κάθε αντικείμενο, εικονίδιο, εικόνα, ομάδα ή σύνθεση αντικειμένων διαχωρίζεται από την ιδιωτική εμπειρία της, και αποκτά μια νέα σειρά ατομικών και συνεργατικών σημασιών. Εκείνο το άοριστο σημείο καμψής - η κρίσιμη στιγμή κατά την οποία η έννοια ενός αντικειμένου αλλάζει, το «πώς» και το «γιατί» - συναρπάζει.

Κοινότοπα αντικείμενα και εικόνες δημιουργούν μια micro-macro αφήγηση εμπλέκοντας το φανταστικό με το πραγματικό σε ένα εντέλει άλλο και μεγαλοπρεπές παράλληλα πεδίο.

Αντι-κείμενα είναι ο τίτλος μιας σειράς ψηφιακών φωτογραφιών, επεξεργασμένων επιφανειών και γλυπτών που εστιάζουν στη δημιουργία ενός νέου αφηγήματος περί ουτοπικών χωρών καθώς και προσωπικών αφηγήσεων του σήμερα, που εξετάζουν μετα-προσωπικά βιώματα ανάπλασης του ‘τώρα’ και του παρελθόντος παράλληλα.

Ο χάρτης του κόσμου που δεν περιλαμβάνει την Ουτοπία, δεν αξίζει ούτε μία ματιά, σύμφωνα με τον Oscar Wilde, γιατί αφήνει έξω τη μόνη χώρα όπου η Ανθρωπότητα κατευθύνεται. Και όταν η Ανθρωπότητα τη βρίσκει, ξανακοιτά και βλέποντας μια καλύτερη χώρα, ξανανοίγει τα πανιά της. Αυτό είναι Πρόοδος, η πραγματοποίηση μιας Ουτοπίας

Τα ANTI-KEIMENA, ανα-συντίθενται σε οργανωμένο χάος και γίνονται ένα ανα-μορφικό σύνολο που ορίζει τη ‘σκηνοθεσία’ του αντικειμένου. Το κάθε αντικείμενο, βιβλία και φθαρμένα αντίτυπα -για αναζητήσεις οικείων τίτλων και τυχαίων ιδεών- γίνονται πρωταγωνιστές της χωροθετημένης επιφάνειας.

Αναθεωρήσεις γεννούν το έργο, σαν καθρέφτης ο οποίος παραπέμπει σε μια άλλη αλληλένδετη πραγματικότητα. Ενυπάρχει η νοσταλγία για έναν μη μεταλλασσόμενο κόσμο, έναν κόσμο που δεν έχει υποστεί αλλοιώσεις από τον φόβο της απώλειας και της έλλειψης του αντικειμένου.

Η Μαρία Καραχρήστου σχολιάζει τις νέες στρατηγικές θέασης, ορθώνοντας προσωπικές μνήμες και συμβολισμούς σε ένα πάλκο, σε μια σκηνή η οποία είναι το δωμάτιο ξενοδοχείου. Η δυναμική του έργου, συγκροτείται ανάμεσα στο κοινωνικό και το βιογραφικό σώμα.

Στις φωτογραφίες γίνονται μελέτες ‘περιστατικών’ καθώς και περιγραφές του αναπαραστατικού χώρου με στοιχεία παρανόησης, μεταμορφώσεων και απουσίας.

Τα κινηματογραφικά στοιχεία από σεκάνς των Wenders, Fellini, Lynch, Almodovar, Tarkovsky ενισχύουν την αίσθηση της νοσταλγίας και της απώλειας. Σύμφωνα με τον θεωρητικό κινηματογράφου Hugo Münsterberg, με τον κινηματογράφο «κάθε όνειρο γίνεται πραγματικότητα». Το φαντασιακό επίπεδο της αναγνωστικής εμπειρίας εμφανίζεται επί της οθόνης στο επίπεδο του πραγματικού. Αντικρίζουμε σωσίες των φανταστικών πόλεων της καλλιτέχνης, φαντάσματα σωμάτων και πόλεων μέσα από τους κινηματογραφικούς μηχανισμούς σκέψης μεγάλων δημιουργών/σκηνοθετών.

Η καλλιτέχνης επανα-μοντάρει τα σενάρια και τις εικόνες των κλασικών σεκάνς σε συνειδησιακή, πνευματική, βιωματική ψυχολογία.

Χωροθέτηση: Θάνος Οικονόμου

Μαργαρίτα Καταγά

Λητώ Κάττου & Λεόντιος Τουμπουρής

Still Life

Στο έργο της Λητούς Κάττου και του Λεόντιου Τουμπουρή, η μνήμη και η αντίληψη του χρόνου ενεργοποιούνται υποκινούμενες από ευρεθέντα αντικείμενα και τη χρήση του φωτός ως οπτική παρεμβολή με πρωταγωνιστικό ρόλο στην ανάγνωση του χαρακτήρα των αντικειμένων και του χώρου.

Στο Still Life ό,τι είναι ορατό συνδυάζεται με ό,τι είναι αδύνατον να ιδωθεί, το από και το άυλο αλληλοϋποστηρίζονται, η ύλη και το φως συγχέονται αντιληπτικά και συνυπάρχουν αδιάρρηκτα συνδεδεμένα στη διαμόρφωση μιας εγκατάστασης που χάνει την αισθητική κι εννοιολογική ακεραιότητά της αν εκλείψει ένα από τα δύο στοιχεία.

Τα γυάλινα αντικείμενα που επιλέγονται για το έργο, αυτόνομα ιδωμένα, φέρουν τα χαρακτηριστικά της ύλης τους, της χρήσης τους και της ανάμνησής τους. Όταν αποσπώνται από το αρχικό περιβάλλον λειτουργίας τους και εισάγονται στον σκηνογραφημένο και αποχρωματισμένο από την καθημερινότητα χώρο του δωματίου, η όποια χρησιμότητά τους ακυρώνεται και υπερέχει η ουδετερότητα της φόρμας τους για τη σύνθεση μιας «νεκρής φύσης» που αναμένεται να ξαναζωντανέψει χάρη στην επέμβαση του φωτός. Στο νέο αυτό χώρο, η θέαση των αντικειμένων γίνεται δυνατή χάρη στη ρυθμική, παροδική και σκηνοθετημένη από τους καλλιτέχνες εισροή φωτός. Κάθε φορά που οι συσκευές φωτισμού ενεργοποιούνται στο δωμάτιο, τα γυάλινα αντικείμενα, εύθραυστα και διαφανή, εγκαταλείπουν το χώρο της σκιάς και γίνονται ορατά για να επιστρέψουν και πάλι για ελάχιστο χρόνο στο σκοτάδι. Επενδύοντας στην ασάφεια, παραπέμποντας στο αίσθημα της ανασφάλειας που προκαλεί η έλλειψη της καθαρότητας του φωτός, δημιουργώντας επαναλαμβανόμενες στιγμιαίες εικόνες που βασίζονται στα δίπολα του «γεμάτου» και του «κενού», του «αόρατου» και του «ορατού», οι Κάττου και Τουμπουρής αναβιβάζουν το φως σε κύριο στοιχείο και μοχλό ανάπτυξης του έργου τους, δηλώνοντας την αναζήτησή τους για το πώς αυτό επηρεάζει τον τρόπο που οι θεατές προσλαμβάνουν αντικείμενα και περιβάλλον. Την ώρα της απουσίας του φωτός, ενισχύεται το διαχεόμενο μυστήριο, ενώ με την παρουσία του επιτρέπεται η ορατότητα της φυσικής λεπτομέρειας και η αποκάλυψη του περιβάλλοντος χώρου.

Μέσα από τον διαρκώς μεταβαλλόμενο αλλά επαναληπτικό ρυθμό με τον οποίο φωτίζονται τα αντικείμενα, οι θεατές καλούνται να εισέλθουν σε ένα χώρο με ευμετάβλητες συνθήκες και κατά συνέπεια με συνεχείς εναλλαγές ως προς τη βιωματική εμπειρία του. Στιγμιαία φωτιζόμενα, τόσο τα αντικείμενα όσο και η ανάκληση της όποιας ανάμνησής τους αποκαλύπτονται κάθε φορά υπό διαφορετική μορφή, μέσα από μια νέα εικόνα. Χάρη σε αυτή την απρόσμενη μορφοποίηση, η μεταφορά της ανάμνησης από τον τόπο της μνήμης στο σύγχρονο υλικό χώρο και η εντύπωση της «πραγματικής» εικόνας υπόκεινται στην υποκειμενική αντίληψη του χωροχρόνου, καθώς και στη φθορά και την απομάκρυνση από το αυθεντικό βίωμα, ενώ ταυτόχρονα αφήνεται ανοικτό το ενδεχόμενο να δημιουργηθεί ένα νέο αποτύπωμα για ό,τι έχει ήδη καταχωρηθεί στη μνήμη ως γνώριμο και οικείο. Το φως –κυρίαρχο και εκφραστικό– ορίζει τις συνθήκες υπό τις οποίες απελευθερώνεται η εικόνα· κι αυτή με τη σειρά της επικαλείται και εγείρει την ανάμνηση και την επινόηση καινούργιων εικόνων, συναισθημάτων και νοημάτων, ξανά και ξανά, κάθε φορά που το βλέμμα ανοίγει και προσαρμόζεται στο μεταβαλλόμενο χώρο.

Χάρις Κανελλοπούλου

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Γεωργία Λαλέ

Γλώσσες

Οι εγκαταστάσεις βίντεο που αντλούν το υλικό τους από τις περφόρμανς της είναι το βασικό υλικό της δουλειάς της Γεωργίας Λαλέ. Το γυναικείο σώμα είναι ένα από τα κύρια μέσα έκφρασης γι' αυτήν. Μέλη του ανθρώπινου σώματος ειδωμένα με μια φρέσκια, τολμηρή και ίσως προκλητική ματιά, κόκκινο και αίμα, ωμότητα, πόνος και αισθησιασμός συνθέτουν το προσωπικό της εικαστικό σύμπαν, όπου κυριαρχεί η αναζήτηση ενός γυναικείου λόγου. Αλλά και του δικού της λόγου που θα καταφέρει να εκφράσει όσα οι γυναίκες αδυνατούν να αρθρώσουν. Η συζήτησή μας ξεκινά, όπως είναι εύλογο, από το σώμα.

Χ. Γ. Στο έργο σου βλέπουμε συχνά διαμελισμένα κομμάτια ανθρώπινου σώματος. Αυτό με τι συνδέεται;

Γ.Λ. Είναι ένας συμβολισμός για το πώς η κοινωνία επιδιώκει άμεσα ή έμμεσα να αποδυναμώσει το σώμα και βέβαια εμάς. Μας μαθαίνουν ότι έχουμε χέρια, πόδια, κεφάλι, ενώ στην πραγματικότητα είμαστε χέρια, πόδια, κεφάλι. Είμαστε μία οντότητα και το σώμα μας ένας ενιαίος μηχανισμός.

Χ.Γ. Εσύ πώς βιώνεις αυτό το διαμελισμό του σώματος που προκύπτει στο έργο σου;

Γ. Λ. Νιώθω κι εγώ διαμελισμένη και πολλές φορές ακρωτηριασμένη από το κοινωνικό μου περιβάλλον. Τα έργα της έκθεσης τα κάνω για να ξεορκίσω την αίσθηση ότι είμαι μουγκή, ότι δεν μπορώ να εκφράσω τον εαυτό μου. Γι' αυτό φτιάχνω αυτές τις τεράστιες γλώσσες που τις πολλαπλασιάζω ή τις βάζω σε φορμόλη, για να ξεορκίσω το φόβο που μου επιβάλλει μια κοινωνία που μου λέει: υπάρχουν, κυκλοφορείς, αλλά δεν μπορείς να μιλήσεις. Έχεις ένα όργανο που δεν ξέρεις να το χρησιμοποιείς. Και φυσικά δεν ξέρεις, επειδή δεν σε έχουν μάθει να το χρησιμοποιείς. γιατί απλά δεν θέλουν να μιλάς. Οι γλώσσες στο δωμάτιο μοιάζουν να γεννιούνται ή να αποκόβονται από μια γυναίκα στην περφόρμανς. Είναι ένας συμβολικός τρόπος αυτή η γυναίκα να παράξει λόγο. Η γέννα είναι μια βίαιη κατάσταση που εδώ οδηγεί στην παραγωγή λόγου. Όμως πολλές φορές αυτός ο λόγος μπορεί να έχει τις ρίζες του σε μια δυσάρεστη εμπειρία. Η σωματική ή ψυχολογική βία που δέχεται μια γυναίκα είναι τεράστια, είναι καθημερινή και έχει πολλές πλευρές. Για πολλούς είναι ακόμα αυτονόητος ο λανθασμένος συνδυασμός τη γυναικείας ηδονής με την οδύνη.

Χ.Γ. Πώς μεταφράζονται όλα αυτά σε εικόνες; Πώς δουλεύεις;

Γ.Λ. Ξεκινάω από προσωπικά μου βιώματα. Χρησιμοποιώ το δικό μου σώμα και βιντεοσκοπώ μέλη του. Είναι κάτι πολύ προσωπικό, που ακριβώς επειδή είναι τόσο προσωπικό μπορεί να αφορά τον κάθε άνθρωπο. Μέσα από αυτή την διαδικασία «τεμαχισμού», αυτό που κάνω καταλήγει να γίνεται πανανθρώπινο. Σε πολλά βιντεό μου δεν αφήνω να φαίνεται το πρόσωπο, παρά μόνο αποσπασματικά και σε πολύ κοντινά πλάνα. Είναι ένα στόμα ή μία γλώσσα: θα μπορούσε να ανήκει σε οποιονδήποτε.

Χ.Γ. Το να κατασκευάζεις μια σοκαριστική εικόνα με αφορμή ένα θέμα είναι ίσως ένας τρόπος να το διαχειριστείς. Αλλά στην τέχνη υπάρχει και η υπέρβαση, η κάθαρση, όλα αυτά. Εσύ πώς τα εντάσσεις στη δουλειά σου;

Γ.Λ. Προσπαθώ τα έργα μου να είναι συμβολικά και όχι μια καταγραφή ή μια αφήγηση. Δίνω το έναυσμα ο θεατής να φανταστεί, να δημιουργήσει και να βρει μέσα του την κάθαρση, οπότε και να μπορεί να την οικειοποιηθεί σαν κάτι δικό του, και αυτό είναι για μένα το πιο σημαντικό. Η κάθαρση και κατ' επέκτασιν η υπέρβαση έρχονται επίσης μέσα από τις δράσεις που εντάσσω στη δουλειά μου, δράσεις δύναμης, αντίστασης. Το ότι μέσα από μια βίαιη εικόνα γεννιέται μία γλώσσα, αυτό είναι από μόνο του μια κάθαρση. Μέσα από μια επώδυνη κατάσταση τελικά παράγεται λόγος, τα πράγματα εκφράζονται.

Επίλογος

Η εμμονή της Γεωργίας με τη βία κατά των γυναικών θα μπορούσε να είναι ένα δείγμα βιώματος μέσω της συλλογικής μνήμης. Όμως, όπως μου αποκάλυψε στη συνέντευξη, πρόκειται τελικά και για πραγματική μνήμη που μέσω της οικογένειας έχει περάσει στο DNA της.

Λίγο μετά τον πόλεμο, η θεία της η Μαρία, αδελφή του παππού της, πέθανε από κακοποίηση. Ο άντρας της, που παραδόξως για την εποχή τον είχε παντρευτεί από έρωτα, τη χτύπησε μέχρι θανάτου, γιατί αρνήθηκε να τραγουδήσει σ' ένα γάμο. Αρνήθηκε, γιατί είχε πρόσφατα χάσει τον άλλο της αδελφό και πενθούσε. Ήταν λεχώνα.

Η Γεωργία Λαλέ αφιερώνει το έργο *Γλώσσες* στη Μαρία Λαλέ.

Χριστιάνα Γαλανοπούλου

Αλέξανδρος Μαγκανιώτης

Μια διαταραχή της μνήμης

Η πρωταρχικότητα του έργου τέχνης ως γλωσσολογικού-επικοινωνιακού μέσου, καθώς και τα όρια μεταξύ εικόνας – λέξης/κειμένου, η διαδραστική και αλληλοσυμπληρούμενη σχέση τους, συνιστούν βασικά στοιχεία του προβληματισμού του Αλέξανδρου Μαγκανιώτη στην προσπάθεια να προσεγγίσει και να ορίσει τα θέματά του. Η εικόνα της λέξης και η λέξη ως εικόνα υποβάλλουν ένα παιχνίδι πιθανοτήτων και εναλλακτικών εκδοχών. Ο Μαγκανιώτης εκμεταλλεύεται οτιδήποτε μπορεί να εμπυκώσει ένα έργο του: από μια παλιά οικογενειακή φωτογραφία έως ένα επίσημο έγγραφο, μια ζωντανή ανάμνηση ή μια καθοριστική εμπειρία. Στα Rooms 2014 παρουσιάζει μια ζωγραφική σύνθεση σε δύο μέρη. Στο πρώτο (*Μια διαταραχή της μνήμης*), μεταγράφει την οριακή, τολμηρή και, για τους περισσότερους, «ιερόσυλη» πρόταση (1834) του Γερμανού αρχιτέκτονα Κ. F. Schinkel για την ανέγερση των ανακτόρων του Όθωνα στην Ακρόπολη. Οι μονώροφοι όγκοι, που ποτέ δεν χτίστηκαν, επάνω στον βράχο συνδυάζονται με τα σύμβολα της γερμανικής αυτοκινητοβιομηχανίας ως τμήματα αρχαίων μνημείων και μια ανατρεπτική απόδοση του αγάλματος της Πολιάδος Αθηνάς με κεφάλι κουκουβάγιας, περικεφαλαία, τουφέκι και παραδοσιακή φορεσιά των χρόνων πριν την Επανάσταση του 1821. Το σχέδιο ενεργοποιείται με την κειμενική παράθεση της αφήγησης του Sigmund Freud που αναφέρεται στο περίφημο επεισόδιο διαταραχής της μνήμης κατά την επίσκεψή του (1904) στην Αθήνα και τον Παρθενώνα –το πρωτόγνωρο αίσθημα που βιώνει, την ακραία αντίδρασή του, την αναπάντεχη εισβολή της πραγματικότητας στον κόσμο των μύθων. Η απεικόνιση μιας αφίσας της *Όπερας της πεντάρας* του Bertolt Brecht και ενός γερμανικού τραπεζικού χρεογράφου συμπληρώνουν την εικόνα. Στο δεύτερο μέρος της σύνθεσης (*Δούρειος Ίππος*), το κάστρο Neuschwanstein, η παράφορη ρομαντική φαντασίωση του «βασιλιά των παραμυθιών» Λουδοβίκου Β' στις βαυαρικές Άλπεις συμβιώνει με την εικόνα Ελλήνων μεταναστών στη Γερμανία –τα κεφάλια κάποιων εκ των οποίων μεταμορφώνονται σε κεφάλια ζώων–, και μιας μπετονιέρας που στο εσωτερικό της κρύβει τον Δούρειο Ίππο.

Σχεδιασμένες με μαρκαδόρους πάνω σε ημιδιαφανές χαρτί, με περιγράμματα που σχηματίζονται από ανεξάρτητα σημειο-κουκίδες, οι συνθέσεις του Μαγκανιώτη συγκροτούν μια πολυεπίπεδη, εικονογραφική αφήγηση, στο μεταίχμιο ανάμεσα στο «φυσιολογικό» και το «παράδοξο», ένα ευφάνταστο και πρωτότυπο νοητικό και αισθητικό κολάζ όπου, με σαφή ή υπαινικτικό τρόπο, ειρωνική, συχνά παιγνιώδη, διάθεση, καταλυτικό χιούμορ, παράδοξες συζεύξεις, σουρεαλιστικό πνεύμα και μια εξόχως υποκειμενική-κριτική ματιά που αρνείται τη μονοδιάστατη ερμηνεία, συνδιαλέγεται με τη μνήμη, τις εμπειρίες, τα σύμβολα, τις σημερινές κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές καταστάσεις, την ιστορία –βιωματική και συλλογική.

Γιάννης Μπόλης

Ματίνα Μέγκλα

Θέατρο του δρόμου

Το θεατρικό δωμάτιο των Rooms φέρει τον τίτλο Θέατρο του δρόμου και επιχειρεί να ανοίξει μια χαραμάδα διαλόγου με την πόλη, στεγάζοντας μια άστεγη της διπλανής πόρτας.

Με ευαισθησία και ευρηματικότητα η ενδυματολόγος Ματίνα Μέγκλα συμπυκνώνει σ' ένα κοστούμι δύο κόσμους. Ο πρώτος μοιάζει με πολύχρωμο κουκούλι που καλύπτει τη δύσκολη καθημερινότητά: ρετάλια, χαρτιά, τρέσες και πλαστικό περιτυλίγματος, ράβονται με τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργούν την εντύπωση πως πρόκειται για ένα ιδιαίτερα φανταχτερό και πλούσιο φουστάνι. Είναι ο κόσμος που η άστεγη γυναίκα αναπολεί ή ονειρεύεται. Ο άλλος είναι ο πραγματικός της κόσμος, που κρύβεται μέσα από την αστραφτερή φαρδιά φούστα: ένα δεύτερο ένδυμα φτιαγμένο από κουβέρτα και σακούλες με χρήσιμα αντικείμενα διαβίωσης.

Η νεαρή καλλιτέχνης είναι απόφοιτος του Τμήματος Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, με ειδίκευση στην ενδυματολογία και μεταπτυχιακές σπουδές στο Λονδίνο.

Το κοστούμι της αναδεικνύει το βασικό παιχνίδι της θεατρικής τέχνης: την αντιπαράθεση ανάμεσα στην ψευδαίσθηση και την πραγματικότητα..

Performer: Λιάνα Μεσάικου

Video: Αγγελική Χατζή

Δνώ Καγγελάρη

Όλγα Μηλιαρέση - Φωκά

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

Η ιστορία της παρούσας έκθεσης, αποτελεί το εισαγωγικό κείμενο ενός θεατρικού διαλόγου, από τους χιλιάδες που έχουν γραφτεί για τον Καραγκιόζη, από τον τίτλο του οποίου προκύπτει και ο τίτλος της έκθεσης:

«Η ιστορία μας μεταφέρει στο κέντρο της Αθήνας όπου ο Καραγκιόζης είναι απογοητευμένος με την κατάσταση που επικρατεί στην Ελλάδα. Έτσι, μαζί με τα Κολλητήρια και την Αγλαΐα αποφασίζει να τραβήξει το δρόμο της ξενιτιάς, για μια καλύτερη ζωή. Την τελευταία μέρα πριν το οριστικό αντίο στην πατρίδα του, αποφασίζει να κάνει μια βόλτα μαζί με την οικογένεια του, στις γειτονιές της Αθήνας, όπου μεγάλωσε. Στους τοίχους, γραμμένα παντού, συνθήματα που αντικατοπτρίζουν την εικόνα της εποχής και τον ψυχισμό των κατοίκων της πόλης. Παντού τα πάντα ενοικιάζονται και πωλούνται. Ένα συνονθύλευμα σαρκαστικών και βιωματικών μηνυμάτων, που εκφράζουν απαισιοδοξία, ελπίδα, έρωτα. Στην διαδρομή του συναντά, ένα εγκαταλειμμένο, μισογκρεμισμένο σπίτι, που του θυμίζει την παράγκα του. Στέκεται σκεπτικός. Οι σκιές του παρελθόντος αντηχούν μέσα του: πρέπει να παλέψεις γι αυτόν τον τόπο, όπως πάλεψες γενιές και γενιές τώρα...»

Η έκθεση αποτελεί ουσιαστικά ένα σχόλιο στην τρέχουσα κατάσταση της ελληνικής οικονομίας. Αυτό προκύπτει μέσα από συνθήματα ή μηνύματα, γραμμένα στους τοίχους της πόλης, που η καλλιτέχνης Όλγα Μηλιαρέση-Φωκά ανακαλύπτει στην καθημερινότητα της. Τα φωτογραφίζει και ύστερα επεμβαίνει σε αυτά ψηφιακά, συνδυάζοντας τα με φιγούρες του θεάτρου σκιών αλλά και με δημοφιλείς εικόνες του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού, μέσω συνθημάτων. Το έργο έχει ως στόχο να φέρει στο προσκήνιο την «αναρχία» όπως αυτή αποτυπώνεται στους δρόμους της Αθήνας με ένα παιγνιώδη τρόπο.

Τα μηνύματα που αντηχούν στους τοίχους κυμαίνονται από κοινωνικοπολιτικά έως και ελπιδοφόρα συνθήματα. Στόχο έχουν να τραβήξουν την προσοχή του θεατή και να τον ευαισθητοποιήσουν μεταφέροντας την αισθητική της Street Art, στις αίθουσες τέχνης.

Κυρίαρχη φιγούρα του έργου, είναι ο Καραγκιόζης. Ακολουθούν οι υπόλοιπες φιγούρες του θεάτρου σκιών, οι οποίες παίρνουν τη μορφή των ανθρώπων παρατηρητών, μετατρέποντας τους ανθρώπους σε φιγούρες. Κάθε χαρακτήρας λειτουργεί ως μια μεταφορά, που σχετίζεται με τη σύγχρονη οικονομική και πολιτική κατάσταση που επικρατεί στην Ελλάδα. Ο Καραγκιόζης ως προσωποποίηση μιας εύθυμης φιλοσοφικής θεώρησης της ζωής, είναι πάντα επίκαιρος, ιδίως σε περιόδους οικονομικής δυσπραγίας, όπως η σημερινή. Η μορφή του Καραγκιόζη έρχεται αντιμέτωπη, με το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Συναντάει τους προγόνους του, τους επιγόνους του, τους φίλους του και τους εχθρούς του. Αντιστέκεται στην πείνα, τη φτώχεια, τα χρέη και σε κάθε κατακτητή. Σκαρφίζεται, σχεδιάζει και υλοποιεί τη «λύτρωση» του.

Πέτρος Κοσμάς

Νατάσα Μιζά – Βασιλική Ράλλη

“Evocative equivalent”

Η επικράτηση του σύγχρονου τεχνολογικού πολιτισμού έναντι της φυσικής τάξης βασίζεται στην αντίληψη της ανωτερότητας της πνευματικής σκέψης που αντιπροσωπεύει τις επιστημονικές εξελίξεις και επιτεύγματα. Η φύση εκλαμβάνεται ως αντίθεση στην τεχνολογική απαίτηση, πεδίο ελευθερίας χωρίς προκαθορισμένα όρια. Ο κόσμος βιώνεται μέσα από τεχνολογικά προϊόντα που καθορίζουν το εύρος των επιθυμιών μιας υλιστικής κοινωνίας. Συστήματα αξιών και κανόνες ελέγχου, διαδικασίες και συστήματα, προκαλούν την αίσθηση του εγκλωβισμού και της αποξένωσης. Η αποξένωση με τη σειρά της συνδέεται με την ανατροπή της φυσικής ισορροπίας και την έννοια της απώλειας.

Η εικαστική εγκατάσταση της Νατάσας Μιζά και της Βασιλικής Ράλλη αναφέρεται σε ένα φορτισμένο με προσωπικά βιώματα και μνήμες περιβάλλον, σε ένα ημιτελή τόπο με ακυρωμένο παρών, που μέσα από τη δυναμική και τη σημειολογία της ύλης, στοχεύει στην ανάδειξη ενός κοινωνικού και πολιτικού προβληματισμού, αποτυπώνοντας ζητήματα που σχετίζονται με τον έλεγχο της εξουσίας, την ευθραυστότητα της ύπαρξης, την ανθρωπινή απομόνωση, τα προσωπικά αδιέξοδα, επιθυμίες και συναισθήματα. Φυτά που επιβιώνουν με τεχνική υποστήριξη, εγκλωβισμένα σε ένα προσομοιωμένο περιβάλλον, στρατιές μυρμηγκιών προσηλωμένων στην επιχειρησιακή τους αποστολή και τμήματα σχισμένων υφασμάτων, παραμελημένα στοιχεία της σύγχρονης κοινωνίας και του πολιτισμού, περισυλλέγονται και ανασυντίθενται σαν θραύσματα αμφίσημων δηλώσεων και βιωμάτων, διάσπαρτες μαρτυρίες μιας ανεπίσημης ιστορίας. Η φυσική υπόσταση των υλικών, όπως ενδεικτικά η διάβρωση, αλλοίωση και η αποσπασματική τους κατάσταση, σε συνδυασμό με την καταλυτική παρέμβαση του καλλιτέχνη, σηματοδοτούν την ενεργοποίηση της κοινωνικής δράσης, στην οποία η ιστορική μνήμη συσσωρεύεται και τροφοδοτεί το πνευματικό ενδιαφέρον, αποδίδοντας στα αντικείμενα αυτά ιδιαίτερη σημασία. Προσφερόμενα έτσι για αποκωδικοποίηση και επανερμηνεία διεγείρουν ένα κριτικό διάλογο και μπορούν να αναγνωστούν σαν μέρος ενός αρχείου σκέψεων και εμπειριών, μια επερώτηση πάνω στη σχέση του μερικού και του συνόλου, του ελάχιστου και της αναγκαιότητάς του. Οι έννοιες του χώρου και του χρόνου, της διαδικασίας και της προόδου, υποβάλλονται μέσα από τη χρήση των φωτο-εκτυπωτικών αναπαραγωγών, της κλίμακας, εκούσιων επαναλήψεων πανομοιότυπων σχημάτων, τη δημιουργία ενός τεχνητού περιβάλλοντος, παραπέμποντας σε ένα σύστημα που επικρατεί ο έλεγχος και η τάξη. Η αυτονομία αναιρείται και η μοναδικότητα εμφανίζεται προβληματική. Η μηχανική ανάπτυξη των φυτικών στοιχείων σε γυάλινα δοχεία, τα σχισμένα κομμάτια υφάσματος με τα ακνά και ενίοτε ασαφή σχεδιαστικά ίχνη και γραφές, τοποθετημένα σε βάρη ή βαρύτιμα πλαίσια, μοιάζουν να βρίσκονται σε κατάσταση αναστολής. Η αμφισβήτηση της αυθεντικότητας και της πρωτοτυπίας ωστόσο στη συγκεκριμένη περίπτωση αποκτά ένα εξαγνιστικό χαρακτήρα, αφού αποκτούν μια νέα ταυτότητα που περιλαμβάνει την έννοια της απώλειας, αλλά και ένα ανθρωπομορφικό χαρακτήρα ταυτισμένο με την πίστη στην ελευθερία της ατομικής έκφρασης.

Ο T. S. Eliot χαρακτηρίζει την ποιητική έκκληση του Κάφκα στη Μεταμόρφωση σαν «υποβλητικό ισοδύναμο». Σε αντίθεση με τον Κάφκα που προβάλλει τη μετάλλαξη στην ακραία της εκδοχή, το εικαστικό σύνολο προτείνει μια μεταμόρφωση σε ένα βαθμό αποδεκτό από τη σύγχρονη κοινωνία, διατηρώντας ωστόσο το στοιχείο του απόκοσμου. Αυτή η διαδικασία προσδίδει στην εικαστική εγκατάσταση μια ποιητική διάσταση και ενεργοποιεί τη συνειδητοποίηση των επιπτώσεων της απώλειας, λειτουργεί ως αντίδραση που αποσκοπεί στην ανατροπή του ανέφικτου και την ανάδειξη του φαινομενικά ελάχιστου και ασήμαντου, της σημαντικότητας κάθε ατομικής μαρτυρίας ή διαδρομής.

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Γιώργος Όιμπακ

SHARK ATTACK- Real life as a B movie splatter extravaganza.

Μπανγκ!!! Η αδιαπέραστη σιδερένια πανοπλία του σκοτεινού Υπερήρωα κροταλίζει πάνω από την πόλη, ενώ τα τροποποιημένα πνευμόνια του φτύνουν λιωμένο ασφάλι και σπέρνουν τον όλεθρο. Το μόνο που έχεις να κάνεις για να γλιτώσεις είναι να διαλέξεις τη θηλιά που ίσως πονάει λιγότερο, αν δεν σε πιάσει πρώτη η Παγίδα. Εκτός κι αν και σε σώσει ο κοστούμαρισμένος Εθνοσωτήρας με τα ξύλινα πόδια- Your cure?? Τα πράγματα είναι τόσο σοβαρά, ώστε οι πολύχρωμες εικόνες της αιματηρής επέλασης να καταβροχθίζονται αμέσως με απaráμιλλο στυλ από την πιο άρτια υστερία που έχουν εξαπολύσει τα media έως τώρα. Υπάρχει μία ολόκληρη βιομηχανία εξάλλου που παράγει επεξεργασμένη υστερία σε κονσέρβες μακριάς διάρκειας για παρόμοια χρήση. Πλαστικοποιημένοι παρουσιαστές αλαλάζουν δίπλα σε νεαρά βιονικά είδωλα που, μέσα από τις ορθογώνιες οθόνες τους, σφύζουν από συμπυκνωμένο κενό αέρος όποτε ένα ακροδάχτυλο αγγίξει αθώα το κουτάκι με το σήμα της παλλόμενης χημικής τεστοστερόνης τους. Την ίδια στιγμή που ο Μεγαλοκαρχαρίας παίρνει χαλαρά το μπάνιο του, έξω μετά βίας ανασαίνουν λογής γενετικά μεταλλαγμένα ζώα, που σχηματίζουν με τα πλαδαρά τους κορμιά μία τοξικά χαριτωμένη πραγματικότητα. Ένας έντονος νέο-μυδενισμός δονεί την ατμόσφαιρα και μας επιβιβάζει στον εφιάλτη, καθώς η εικόνα γίνεται το γεγονός και ταυτίζεται με την αλήθεια. Η επιδίωξη της ομορφιάς του Κακού γίνεται μία έμμονη πράξη αγάπης. Ψηφιακή νοσταλγία και αρκετό δράμα είναι απαραίτητα στοιχεία για την επίτευξη της Εντύπωσης. Αυτή η εντύπωση είναι θεατρική, διαφημιστική, πολυτελής, γιατί πηγάζει από τη μνήμη του δημοφιλούς νοσηρού Ιδεώδους, όπου η εικονογραφία είναι το αποτέλεσμα της συλλογικά κατασκευασμένης φαντασίας του ευτελώς Ουτιδανού. Η μοναδικότητα είναι περιττή γιατί δεν είναι αρκετά πιστευτή. Η φύση έχει αντιστραφεί και το αρνητικό της είναι ηδονικά φετιχιστικό. Δεν υπάρχουν καν νεκρές φύσεις- το παρόν των Νεκρών προμηνύεται αιώνιο. Παραμύθι ή Αλήθεια? Θα δειξει.

Φαίη Τζανετουλάκου

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Τάσος Παπατσώρης

Πινακοθήκη 01/Δημήτριος Παπατσώρης.

Ο Τάσος Παπατσώρης είναι ζωγράφος. Ως υποψήφιος για την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών είχε διακριθεί για τις εξαιρετικές του σχεδιαστικές ικανότητες και την αυστηρότητα με την οποία αναπαρήγαγε τις ακαδημαϊκές αξίες της νεοελληνικής ζωγραφικής, όπως αυτές διασώζονταν από την καλλιτεχνική παραπαιδεία των εργαστηρίων σχεδίου και προπαρασκευής. Η γενιά των συμφοιτητών του έμενε πάντα εντυπωσιασμένη από την σχεδιαστική αρτιότητα των συνθέσεών του. Ωστόσο, για κάποιον λόγο που παραμένει άγνωστος, ο Παπατσώρης δεν χτύπησε την πόρτα των αθηναϊκών γκαλερί που εκθέτουν ανάλογες εικαστικές δουλειές.

Κάποια στιγμή, αισθάνθηκε στους ώμους του το συμβολικό βάρος του προγόνου του Δημήτρη Παπατσώρη, γόνου της μεγάλης Σουλιμαϊκής φάρας των Τζωραίων, πρωτεργάτη της επανάστασης του '21, με σημαντική δράση στη μάχη της Λιγούδιστας, του Νιόκαστρου, στην άλωση της Τριπολιτσάς, στις μάχες του φρουρίου του Άργους και στα Δερβενάκια. Ο Τάσος ένιωσε την ανάγκη να μεταδώσει το ηρωικό αυτό φορτίο στο νεαρό γιό του Δημήτριο, συνονόματο του επαναστάτη προγόνου. Αποφάσισε έτσι να αρχίσει ξανά να ζωγραφίζει κάθε βράδυ, σε ένα μυστικό δωμάτιο του σπιτιού της συζύγου του στη Νίκαια, ώστε να αφηγηθεί το παρελθόν και να μεταδώσει την φλόγα της επανάστασης στο μικρό Δημήτρη. Αποφάσισε να μελετήσει συνθετικά μοτίβα του ιστοριογραφικού πίνακα, από το Ευρωπαϊκό μπαρόκ και τον ρομαντισμό μέχρι τις γκραβούρες των Βαλκανικών πολέμων, για να εικονογραφήσει ένδοξες στιγμές της νεότερης ελληνικής ιστορίας που έχουν λογοκριθεί από τη συλλογική μνήμη. Ανάμεσά σε αυτές, η «άλωση της Τριπολιτσάς» και η σφαγή των αλλοθρήσκων, ένα από τα πρώτα του έργα. Ως άλλη θάλεια Φλωρά-Καραβία¹, ο Παπατσώρης θα ζωγραφίσει, μπροστά στον θεατή, σκηνές της ένδοξης ιστορίας μας με στόχο να υπογραμμίσει τη σημασία της ιστορικής μαρτυρίας για τη σύγχρονη τέχνη.

Κωστής Σταφυλάκης

¹ Η ζωγράφος θάλεια Φλωρά-Καραβία ακολούθησε τον ελληνικό στρατό στους Βαλκανικούς πολέμους όπου κρατούσε ημερολόγιο και αποτύπωνε πολλά στιγμιότυπα από το μέτωπο. Ακολούθησε επίσης των ελληνικό στρατό στην Μικρά Ασία (1918-1922) ενώ αποθανάτισε σκηνές από τον Ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940-1941.

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Παναγιώτης Προφήτης

Η μεταμόρφωση, ως διαδικασία, αποτελεί πράξη θανάτου. Από τον θάνατο αυτό προκύπτει μία γένεση, ο καρπός της οποίας μοιραία φέρει την αιγισματικότητα της ρευστότητας της εν λόγω μετάβασης. Ύλη και διαδικασία μορφοποίησης υπακούουν στο σχήμα του δυαδισμού (προπλασματική-τελική μορφή) εσωκλείοντας ταυτόχρονα και το άπειρο ως άφατη συναρμογή ύλης-πνεύματος.

Μεταμόρφωση ως τιμωρία, ως λύτρωση, ως εξιδανίκευση, ως ουτοπία, ως υπαρξιακή αγωνία, ως ελπίδα...

Ο Παναγιώτης Προφήτης, απόφοιτος της Α.Σ.Κ.Τ., δημιουργεί έναν μεταφυσικό μικρόκοσμο, ένα cabinet de curiosités, κεντρικός άξονας του οποίου δεν ορίζεται το «απροσδόκητο» ή το «αλλόκοτο» αυτό καθεαυτό, αλλά η ιδέα της «μεταμόρφωσης» και η δοκιμασία της συνύπαρξης ετερόκλητων ή ακόμα και αντιθετικών στοιχείων σε ένα και μόνο σώμα. Επιχειρεί να αποδώσει ευφάνταστους και αντισυμβατικούς μετασχηματισμούς σκηνοθετώντας άλλοτε συνειρμικά αδιέξοδα και σημειολογικούς ανταγωνισμούς και άλλοτε πλεονασμούς («αντιπαράθεση» Νάρκισσου-Μέδουσας, «ασταθής» Άτλαντας κ.ά). Τα ευρήματα της δημιουργικής περιπλάνησης του καλλιτέχνη στην δική του Χώρα των Θαυμάτων είναι απότοκα συνειδητών ή αυθόρμητων διαδικασιών «συμπύκνωσης» –κατά την φροϋδική έννοια του όρου- τα οποία συνδυάζουν την πρόκληση και την ποιητικότητα του σουρεαλιστικού αντικειμένου με τον συμβολικό μυστικισμό της «δυαδικής κοσμολογίας» όπως την είχε διατυπώσει ο στοχαστής και μυθιστοριογράφος Joséphin Péladan (τέλη του 19ου αιώνα) ως σύμβολο της απόλυτης οντολογικής ένωσης των αντιθέσεων στη Φύση και στον άνθρωπο (σύζευξη του αγγελικού και του δαιμονικού στοιχείου, του θηλυκού και του αρσενικού κ.ο.κ).

Το δωμάτιο του Παναγιώτη Προφήτη, σκηνογραφημένο με έντονα μυθολογικά στοιχεία, προτείνει μια καλειδοσκοπική, μεταφυσική θεώρηση της Φύσης, της ανθρώπινης ευρηματικότητας και κυρίως της γνώσης, η οποία όχι μόνο δεν αποκλείει αλλά προαπαιτεί την συνύπαρξη και την ταυτόχρονη, διαρκή αναμέτρηση ανάμεσα στην ύλη και το πνεύμα, το γνώριμο και το ανοίκειο, το ενάρετο και το δαιμονικό.

Ο ίδιος ο δημιουργός υποβάλλει τον εαυτό του στη διαδικασία της μεταμόρφωσης-μεταμφίεσης και συστήνεται (όχι τυχαία) ως «Ernst Haeckel» (γιατρός, ζωολόγος, φιλόσοφος, φυσιοδίφης και καλλιτέχνης που ασχολήθηκε ιδίως με την θεωρία εξέλιξης των ειδών) που καταγράφει τα δικά του, φανταστικά «είδη», σχολιάζοντας με τον τρόπο αυτό τον ρόλο του καλλιτέχνη-εξερευνητή, του φιλοσόφου-παρατηρητή που βιώνει σε πνευματικό και αισθητικό επίπεδο την μεταμόρφωση της καλλιτεχνικής παραγωγής. Ως λύτρωση, ως ελπίδα, ως ανάγκη...

Βάνα Βερροιοπούλου

Αντώνης Τιτάκης

REVERSE ENTROPY

Ο Αντώνης Τιτάκης, ένας καλλιτέχνης που γνωρίζει καλά την έννοια της πνευματικής καταπόνησης που επιφέρει η αληθινή επαφή με την τέχνη, έρχεται με έναν αιχμηρό -σχεδόν ακατάληπτο- “ρεαλισμό” να ανατρέψει φαινομενικά τον καλλιτεχνικό του βηματισμό.

Τα έργα που δημιουργεί για την έκθεση Rooms 2014 δείχνουν την ανάγκη του να απομακρυνθεί προσωρινά από τον φωτογραφικό ρεαλισμό για να πειραματιστεί με πιο αφηρημένες προσεγγίσεις. Στην ουσία, όμως, αν κάποιος εστιάσει το βλέμμα του για λίγα δευτερόλεπτα σε ένα οποιοδήποτε σημείο ενός ρεαλιστικού έργου του, θα συνειδητοποιήσει ότι τα ανεικονικά σχέδια που δημιουργεί κυριολεκτικά ξεπηδούν από την παραστατική ζωγραφική.

Με μια αφοπλιστική διεισδυτικότητα καταφέρνει να αποτυπώσει την υφή του ανθρώπινου δέρματος, την πολυπλοκότητα των εσωτερικών δομών που συγκροτούν την ίδια την ύλη και την μεταίχμιακή φύση της ανθρώπινης ύπαρξης. Επιλέγοντας συνειδητά την χρωματική απομόνωση -δημιουργεί έργα αποκλειστικά με κάρβουνο- εισχωρεί στη λεπτομέρεια των πραγμάτων για να την αναδείξει σε μείζον ζήτημα.

Το δωμάτιο του ξενοδοχείου λειτουργεί ως ψυχαστήριο για τον καλλιτέχνη, όπου επιτρέπει να αναδυθούν προσωπικές σκέψεις και προβληματισμοί: εντροπία - “gestalt”, χάος - ζωή, όνειρο - πραγματικότητα, δημιουργία - τέχνη. Δύο ηθοποιοί ή αλλιώς δυο πόλοι εικονοποιούν τις σκέψεις του Τιτάκη που ενορχηστρώνει μια ατμοσφαιρική performance με διαδραστικές προεκτάσεις. Ένα χαοτικό συνονθύλευμα ήχων και κινήσεων απαλλαγμένο από κάθε επιτήδευση μορφοποιείται σταδιακά για να αποδώσει τέχνη. Η performance για τον Τιτάκη δεν έχει ούτε παύσεις ούτε πέρας- τα κατάλοιπά της, που έρχονται σε άμεση επαφή με το κοινό, ανασυντάσσονται διαρκώς με την ασυναίσθητη - σχεδόν μηχανική - κίνηση του κάθε επισκέπτη. Ο ρόλος του τυχαίου και του μη προβλέψιμου δίνει σε αυτή την καλλιτεχνική πράξη την πραγματική της υπόσταση.

Η δύναμη της εντροπίας («εν-» + «τροπή», αλλαγή εντός, εσωτερική αλλαγή) παρασύρει τον καλλιτέχνη σε οριακές αναζητήσεις, όπου αφηρημένες φόρμες και ρεαλιστικές δομές συνυπάρχουν αρμονικά για χάρη της τέχνης. Τα σχέδια του Τιτάκη, αποτυπώσεις της ύλης στη χαοτική της διάσταση, αναδεικνύουν την καθοριστική σημασία του ανθρώπινου παράγοντα στη δημιουργία μορφών για την ερμηνεία του κόσμου.

Βάλια Κατσιμπα

Βούλα Φρασιόλα - Άκης Καράνος

Σύγχυσις¹

Η Βούλα Φρασιόλα και ο Άκης Καράνος στην εγκατάσταση με τον τίτλο “Σύγχυσις” (αρχ. ελλ. σύγχυσις, IPA: /sýŋkʰysis/) πραγματεύονται και προβοκάρουν μία λέξη στις δύο της διαστάσεις. Σύγχυση με την προσέγγιση της σύζευξης και της σύμπτωσης, αλλά και με την έννοια της ασάφειας και της αντίφασης. Χωρίς να δημιουργείται ένα στρατευμένο ιδεολογικό δίπολο, και στις δύο περιπτώσεις της σύγχυσης εννοιολογική βάση είναι η πνευματικότητα και η πολιτισμική έκφρασή της σε μία κλίμακα που αναπτύσσεται από την έλλειψή της έως την απόλυτη κατοχή της.

Η Βούλα Φρασιόλα στα σχέδιά της μελετά μία κατάσταση αστικού παρελθόντος που έχει κατακερματιστεί και θεωρείται ιστορικά και αισθητικά ξεπερασμένη. Μέσα από τη βουκολική αναπαράσταση και την προσομοίωση της πολυτελούς υλικότητας της πορσελάνης στο έργο “Παρωχημένο #1”, αλλά και με τη μπαρόκ γυναικεία προτομή στο έργο “Παρωχημένο #2”, ο αστικός ελιτισμός περιθωριοποιείται οπτικά και βανδαλίζεται υλικά: η καλλιτέχνης περιχύνει με υγρό τις κεντρικές μορφές των σχεδίων της δημιουργώντας ένα λογοπαίγνιο στους τίτλους των δύο έργων με τη λέξη “παρήκηση” και το ρήμα “χύνω”, υποστηρίζοντας έτσι τον διττό κεντρικό τίτλο της έκθεσης. Στο τρίτο της σχέδιο με τον τίτλο “Ο Β΄ Νόμος της Θερμοδυναμικής” παρουσιάζει και πάλι ένα γλυπτό με δύο βουκολικές πορσελάνινες μορφές, αυτήν τη φορά στηριζόμενη σε νόμο της Φυσικής και με βασική αρχή τη μεταφορά θερμότητας από το θερμό σώμα στο ψυχρό χωρίς να παράγεται έργο. Η αλληγορική χρήση του νόμου γίνεται εμφανής, όταν δοθούν οι κοινωνικές προεκτάσεις του φαινομένου και όταν αυτός έχει εφαρμογή στις διαπροσωπικές σχέσεις.

Ο Άκης Καράνος στα έργα του αποκαλύπτει μία αποσπασματική εικόνα για τον πολιτισμό μας, ενοποιώντας θραύσματα ετροκλήτα σε ένα ενιαίο σύνολο. Τόσο στο σχέδιό του (“Memory as a chewing gum, chewing gum as a memory”), όσο και στο γλυπτό του (“Παρωχημένο #3”) συνθέτει ανθρώπινες φιγούρες με σύμβολα του σύγχρονου υλικού πολιτισμού και δημιουργεί οπτικά και συναισθηματικά συμπλέγματα, ενώ με το κολάζ του (“Les crimes d’ espace”) διαχειρίζεται την έννοια του χώρου, σχολιάζοντας δεικτικά την αστική διακόσμηση μέσω του σοκ, της αφελούς παρατήρησης και της επιρροής του χώρου στο ανθρώπινο βλέμμα.

Ως δύο ξεχωριστοί καλλιτέχνες, η Φρασιόλα και ο Καράνος δημιουργούν έργα στην εγκατάσταση “Σύγχυσις” που κρατούν τον ίδιο αφηγηματικό πυρήνα και ταυτόχρονα τον αποδομούν. Συγχέονται για να διαφοροποιηθούν, νέμουν αντικείμενα για να αυτονομηθούν μέσα από αυτά, κριτικάρουν για να κριθούν, αρνούνται την οικειοποίηση μέσα από οικείες εικόνες και σύμβολα, ξεπερνούν τα λεκτικά όρια και τους γραμματικούς-ορθογραφικούς νόμους για να τους υπονομεύσουν. Έχοντας ως απαρχή τη βιβλική έννοια της Σύγχυσης², κατασκευάζουν έργα με αναφορές σε μία βαβελική συνθήκη, ακριβώς για να υπερθεματίσουν την έλλειψη συνεννόησης και σύμπραξης μέσα σε ένα αντιφατικό και ασαφές κοινωνικό και πολιτισμικό πλαίσιο.

Παναγής Κουτσοκώστας

¹ σημ.: η εγκατάσταση “Σύγχυσις” εκούσια τιτλοφορείται ανορθόγραφα (αντί του ορθού “Σύγχυσις”), προκειμένου να παράξει σημειολογικά και οπτικά την αίσθηση της ετυμολογίας της ίδιας της λέξης, της σύγχυσης.

² δεῦτε καὶ καταβάντες συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὴν γλῶσσαν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τὴν φωνὴν τοῦ πλησίον. καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ἐκεῖθεν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον. διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς Σύγχυσις, ὅτι ἐκεῖ συνέχεε Κύριος τὰ χεῖλη πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐκεῖθεν διέσπειρεν αὐτοὺς Κύριος ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς. (Γένεσις 11: 7-9)

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Σοφία Χούσου

"Cuboid"

Το έργο Cuboid της Σοφίας Χούσου περιεργάζεται τη σχέση ζωγραφικής πράξης και εγκαταστάσεων μετασχηματίζοντας διδιάστατες μορφές (κανβάς) σε τρισδιάστατες (εγκατάσταση). Οι ζωγραφισμένες επιφάνειες με την υλική αισθαντικότητα και την απικότητα μεταβάλλονται από τη γεωμετρία της σύνθεσης.

Η καλλιτέχνης εισάγει έναν τύπο σύνθεσης που βασίζεται στην σχέση της εικόνας με τα όρια του πίνακα και της εγκατάστασης. Το χρωματικό πεδίο φαίνεται να εκτείνεται προς όλες τις κατευθύνσεις, πέρα από τα όρια του μουσαμά, καθώς οι πολύχρωμες αλλά και οι μονόχρωμες επιφάνειες, ωθούν τη ζωγραφική πέρα από τα όρια της, στον ακαθόριστο χώρο. Πρόθεση του Cuboid είναι να απομονώσει τις οπτικές ιδιότητες του χρώματος, να αποδυναμώσει την ψευδαίσθηση και τις συνειρμικές προβολές, δίνοντας έμφαση στην αφαίρεση, στις καθαρά γεωμετρικές φόρμες και στη λειτουργία της επίπεδης επιφάνειας μέσω των διασταυρώσεων των χρωματικών αντιθέσεων.

Το χρώμα εμποτίζει το μουσαμά υπακούοντας στο νόμο της βαρύτητας με στόχο την ενότητα χρώματος και φόρμας. Η υλικότητα του χρώματος διαχέεται στον κύβο καθώς αποδομείται στα βασικά του στοιχεία ή μετασχηματίζεται στις τρεις διαστάσεις. Ο φαινομενικά αυθόρμητος χαρακτήρας της πινελιάς της "ζωγραφικής δράσης," καθορίζεται τελικά από τη γεωμετρία του κύβου.

Η αφαιρετική διαδικασία της ζωγραφικής της Σοφίας Χούσου έγκειται στην αναθεώρηση της αντίληψης για τη ζωγραφική επιφάνεια και η αντιμετώπισή της ως πεδίου και ως εγκατάσταση. Η ζωγραφική των χρωματικών πεδίων (Color Field Painting) χαρακτηρίζει τη μετάβαση από τον πίνακα-παράθυρο στον πίνακα-πεδίο, δηλαδή σε μια κατηγορία αφηρημένης ζωγραφικής άλλης κλίμακας και με τάση επέκτασης στο άπειρο, "εξαΰλωσης" και "κάλυψης" ολόκληρου του οπτικού πεδίου του θεατή (Greenberg). Η πρωτότυπη επινόηση του Cuboid εντοπίζεται στον τρόπο που διαχειρίζεται τη σχέση πίνακα-πεδίου και πίνακα-εγκατάστασης μέσω της σύνθεσης διαφορετικών καμβάδων που μετατρέπονται πρώτα σε εγκατάσταση και έπειτα διαχέονται ως μορφές στον ακαθόριστο χώρο.

Πραγματείες που μελετούν την "έννοια" (concept) και το νόημα (Bedeutung) της τέχνης εστιάζουν στην τέχνη της εγκατάστασης (installation art), δεδομένου ότι οι πολυποικίλες εκφάνσεις της αποδείχθηκαν ασύμβατες με την νεωτερική ιδέα της αυτονομίας του αντικειμένου της τέχνης. Το Cuboid προκαλεί αυτή την αυτονομία της αισθητικής εμπειρίας ανατρέποντας τη φύση και τις ιδιότητες της ζωγραφικής πράξης.

Out of the Box Intermedia

<http://outoftheboxintermedia.org>

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

Είκοσι Επιμελητές προτείνουν Εικοσιπέντε Καλλιτέχνες

ΔΩΜΑΤΙΟ	ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ	ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ
101	Γιώτα Κωνσταντάτου	Γιωργος Αλεξανδρίδης
102	Δηώ Καγγελάρη	Ματίνα Μέγκλα
103	Φαίη Τζανετουλάκου	Γιώργος Όιμπακ
104	Πέτρος Κοσμάς	Όλγα Μηλιαρέση- Φωκά
106	Παναγής Κουτσοκώστας	Βούλα Φρασιόλα, Άκης Καράνος
107	Χριστίνα Κάλλη	Έφη Γούση
108	Έλενα Πουγγία	Μαργαρίτα Αθανασίου
109	Χάρης Σαββόπουλος	Γιάννης Καπέλλος
110	Χάρις Κανελλοπούλου	Λητώ Κάπτου & Λεόντιος Τουμπουρής
111	Ισαβέλλα Κλαδάκη	Θανάσης Γιωτάκης
112	Βάνα Βερροιοπούλου	Παναγιώτης Προφήτης
113	Γιάννης Μπόλης	Αλέξανδρος Μαγκανιώτης
114	Τάσος Κουτσοурής	Νατάσα Μπιζιά, Βασιλική Ράλλη
115	Λίνα Τσίκουτα	Παναγιώτης Βορριάς, Πάνος Κομπής
116	Μαργαρίτα Καταγά	Μαρία Καραχρήστου
117	Κωστής Σταφυλάκης	Τάσος Παπατσώρης
118	Ουρανία Πανούτσου	Alberto Bourdeth
119	Χριστιάνα Γαλανοπούλου	Γεωργία Λαλέ
120	Βάλια Κατσιμπα	Αντώνης Τιτάκης
GF	Out of the Box Intermedia	Σοφία Χούσου

Ευχαριστούμε πολύ όσους συμμετέχουν σε αυτή τη διοργάνωση, τους Επιμελητές, τους Καλλιτέχνες και ασφαλώς το ξενοδοχείο St George Lycabettus και την οικογένεια Ειρήνης Βασιλοπούλου για τη θερμή φιλοξενία που μας παρέχει για ακόμα μια φορά και για το σταθερό ενδιαφέρον τους για τη σύγχρονη τέχνη και τη συνεχή και πολύπλευρη υποστήριξη και προβολή πολιτιστικών δραστηριοτήτων.

2014
ROOMS
Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Copyright Αίθουσα Τέχνης Καππάτος
All rights reserved, Φεβρουάριος 2014
Φωτογράφιση: Charlie Makkos

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ROOMS ²⁰¹⁴

Contemporary Art Show

Twenty Curators propose Twenty five Artists

Kappatos Gallery, 12 Athinas str., 105 54 Athens
T: 210 3217931, F: 210 3212745
gallery@kappatosgallery.com
www.kappatosgallery.com

Pantheon Cultural Non Profit Society
12 Athinas str., 105 54 Athens T: 210 3257751
pan8eon@otenet.gr

